

МОЛИТВА!

Полъхва кротичко Южнакътъ
и милва буйнитѣ жита!
Следъ толкозъ грижи, на селяка
изпълва сърдце радостта!...
Ехти отъ глъчъ и смѣхъ полето,
извива чучулига гласъ!
Трепери пламнало небето
и сякашъ радва се съсъ насъ!...
— Каква ни златна жетва чака,
ела въ полето и поглежъ!...
Тукъ срѣпъ, машина ще затрака,
отъ ранно утро чакъ до мракъ, —
шепти стопанина въ купнежъ!..
— Пази го, Господи, да мога,
туй златно зърно да сбера!
Пази, надеждата ни, Боже!...
Пази, ти хлѣбното море!
И дай на всѣкиму, да може,
туй златно жито да сбере!...

.....
Полъхва кротичко Южнакътъ
и хлѣбното море кѣнти!...
Щастливъ, че жетва пакъ дочека,
изправенъ въ синура селякътъ,
молитва тихичко шепти!..

Ганчо Абаджиевъ

Л Ъ Т О

Чисто, ведро е небето,
нѣма облакъ да мрачи,
жарко слънце надъ полето
праща огнени лжчи.

До кждето погледъ стига —
нашироко и надлъжъ,
златнитѣ жита се люшкатъ
и шуми узрѣла рѣжъ.

Дъхъ разливатъ ароматенъ
вредомъ полскитѣ цвѣтя,
свѣткатъ златнитѣ свѣтулки
между буйнитѣ нивя.

Ето лѣтото пристига,
сѣсъ коса и срѣпъ въ рѣще —
и съ вѣнецъ отъ маргаритки,
макъ и златни класове.

Георги Костакевъ